

INTROSPEKCE JAKO KLÍČ K BIBLICKÉMU PŘÍBĚHU A JEHO SYMBOLICE

8. ZÁŘÍ 2019

J.J.J.

Lid izraelský je mnoho desetiletí v Egyptě zotročován a ponižován. V přeneseném slova smyslu je to obraz člověka, který je v otroctví svého nižšího, zvířecího já. Toto já je plné vášní, emocí a tužeb. Ve Starém zákoně, v kapitole Utrpení Izraele v Egyptě se dočítáme, že tehdejší egyptský král chtěl po porodních bábách, aby novorozené chlapce izraelské usmrcovali a jen děvčata nechávali naživu. Jaká podobnost s Herodem a vražděním neviňátek v Novém zákoně! Symbolicky jsou chlapci, které chtěl král po narození usmrcovat, aktivním činitelem směřujícím k boji, ke změnám. A toho se král obával. Toho se obává v člověku jeho starý program, který kraluje a jeho zotročuje, a nechce mu dovolit se osvobodit a tím nastolit nový pořádek, nový řád. Je patrné, že tato počáteční změna, počáteční osvobození, vyžaduje mnoho úsilí.

Člověk, který se zabývá introspekci nebo respektive ten, který chce introspekci začít praktikovat, se podobá izraelskému lidu, který je ještě stále zotročován lidem egyptským. Jsou mu sice poskytovány plné hrnce čili množství požitků vycházejících z jeho emocí a z jeho zvířecího, živočišného stavu a jeho sklonů, ale zároveň je vězněn těmito emocemi, jelikož nejsou kultivované a jsou divoké. Právě toto věznění emocemi s jejich dopadem na lidskou duši je podobné otroctví lidu izraelského v područí Egypta.

Vyvedení Izraelců z Egypta předcházelo zvýšené trýznění a poroba ze strany Egyptanů, kteří se Izraelců začali bát. Začali se jich bát, jelikož vnímali jejich možnou sílu, která by se mohla vymknout kontrole. Jinými slovy to znamená, že se v nitru člověka, v jeho svědomí, začíná objevovat nějaká, prozatím neznámá síla, která může vyvést člověka ze zajetí chťičů a pudů. Ač on sám ještě tuto sílu nevnímá. A proto tyto chťiče a pudy raději ještě zvýší svůj tlak na vědomí člověka, aby ho ještě více a prudčeji srazili a zotročili. To se samozřejmě děje i nabízením dalších, nových či zvrácenějších rozkoší a smyslových požitků. Pak se ve vědomí člověka zrodí první projev oné, doposud skryté síly, jejímž symbolem je narození a působení Mojžíše. A on začne jednat jako první předvoj celých následujících událostí. Stává se prvním světlem ve tmě, prvním nadějí a prvním správným směrem. Jméno Mojžíš v překladu znamená Vytahující. On sám byl vytažen v ošatce z řeky Nilu a také později vytahuje svůj lid k vyšším cílům. Vytahuje jej z otroctví. V člověku je to část vyššího vědomí, která všechny ostatní vlastnosti a schopnosti vytahuje vzhůru k aktivitě na vyšší úrovni a pro rozšířenější vědomí.

Než ale došlo k onomu vytažení, vyvedení lidu z otroctví, probíhal krutý boj se starým králem-faraónem. Tento boj je symbolicky vyličen jako sedm ran egyptských, které budou níže rozebrány podrobněji.

Zkažení vod: emoce jsou znechuceny a je vnímána jejich zkaženost. Tato zkaženost je v celém systému těla, v jeho krevním řečišti, proto se voda symbolicky proměnila v krev, aby bylo zřejmé, že nastávající změny zasahují celé lidské tělo. Člověk cítí, že jeho dosavadní choutky a tužby již zapáchají, že jsou svým způsobem zkažené, a proto se Mojžíš s Áronem snaží starý rozum a jeho zvyky ještě vcelku po dobrém přivést k rozumu. Ovšem starý rozum – faraón na toto nedbá a stále nepřipouští možnost změny. Jeho mágové učiní stejný div svými kouzly, což symbolizuje, že rozum si z prvotního zkažení vod, prvotního impulsu ke změně, nic nedělá. Nepřikládá tomu žádnou důležitost a nesouhlasí s tím, aby se nitro člověka posunulo dál. Zkrátka nepotřebuje, aby se emoční stav člověka začal měnit a tím nastavovat nové pořádky. Je zde symbolická výstraha, že pokud se vnitřek člověka nepohne kupředu, tak jeho emoční, duševní stránka zapuchne a zkazí se. Toto podobenství je možno v živlovém a energetickém systému člověka přiřadit živlu vody.

Žáby: žáby jsou vyslanci vody, vyslanci emoční stránky člověka a tito vyslanci mají v jejich podobě schopnost vlézt do všech zákoutí rozumu a starého přesvědčení – paláce faraónova, a tam skřehotat a dávat najevo naléhavost přicházející vnitřní změny. Tuto ovšem

starý rozum se svými zvyky – faraón se svými čaroději, opět nerespektuje a nevěnuje tomu pozornost, jelikož jeho kouzelníci dovedli také vyčarovat žáby. V kouzelnících můžeme vidět naše staré programy a ovládací dramata, které svazují naši duši a provádí to opravdu mistrně. To znamená, že staré zvyky se nerady pouští kormidla a dokáží člověka mnoha způsoby zviklat od jeho dobrých předsevzetí. V tomto případě ovšem starý rozum – faraón použil lest, aby se zbavil žab, s tím, že Izraelce propustí druhý den. V jeho lži je možno spatřovat prohnání a úskočnost starého systému v nás. Toto podobenství je možno v živlovém a energetickém systému člověka přiřadit živlu vody.

Komáři: komáry, kteří vznikli z prachu země a rozletěli se po celém Egyptě je možno vnímat jako symbol velmi nutkavých myšlenek a úvah, které začnou nepříjemně bzuchet a symbolizují naléhavé myšlenky o nových začátcích. Komár je titěrnější než žába, a proto se může dostat do hlubších úrovní starého systému a zde působit. Může se dostat svým nepříjemným bzukotem velmi hluboko. Čarodějové již nedokázali komáry vyčarovat svým uměním a museli uznat, že komáři jsou dílem Božím. Symbolicky to znamená, že takovéto drobné a vnitřně jemné působení již starý systém nedokáže napodobit a ovládací dramata a staré zvyky zde ztrácejí sílu. Avšak srdce starého rozumu se opět zatvrdilo, což ukazuje na jeho velkou moc. Toto podobenství je možno v živlovém a energetickém systému člověka přiřadit živlu vzduchu.

Nutno podotknout, že je psáno, že Hospodin žádá propustit izraelský lid proto, aby sloužil jemu, Hospodinu. Z tohoto je patrné, že veškeré vnitřní složky člověka doposud sloužili sebelásce, vlastní vůli a podobně, tedy vlastnímu malému já a nyní přišla doba, kdy jsou tyto vnitřní složky člověka tak vyvinuty, že mají začít sloužit Bohu a jím jsou nyní povolávány.

Mouchy: musí bzukot je slyšet na větší vzdálenost než komáři bzukot. Proto byly nyní na Egypt vyslány právě mouchy, jejichž bzukot oznamuje v mysli starého rozumu právě připravovanou změnu vnitřního stavu člověka a tlak na starý systém, aby ustoupil od své nadvlády. V tomto podobenství již čarodějové nepůsobí, jelikož již byly jejich falešné kejkle přemoženy. Dokonce je v tomto podobenství vyznačeno, že ač bude celý starý systém, Egypt, poset mouchami, tak uprostřed této země bude místo, kde mouchy nebudou. To sdělil Hospodin Mojžíšovi. Symbolicky to znamená, že v člověku, který je symbolicky stížen vnitřním bzukotem v hlavě, bude na jednom místě naprostý klid. To proto, aby byla, přes veškeré zmatky v člověku, posílena víra v tom, že se vše ubírá správným směrem. Je tedy na místě předpokládat, že i když bude mít člověk zmatek – bzuchení v hlavě a myšlenkách, bude mít v srdci klid a mír, aby jasně mohl rozlišovat, že tam je Hospodin, jeho Bůh, s ním. V tomto stádiu tlaku na změnu již starý systém – faraón, prosí Mojžíše, posla nového systému, aby se za něho modlil, že pak lid propustí čili dovolí změnu v myšlení. Tak opět dosáhl zbavení se nepříjemností, ale stejně lid nepropustil, tedy změnu neuznal. Toto podobenství je možno v živlovém a energetickém systému člověka přiřadit živlu vzduchu.

Dobyččí mor: jsou zde již konkrétně postižena zvířata čili vášně a pudy v člověku. Jedná se o ty, které stále ještě slouží starému systému, patřící Egyptanům, a jsou nejhrubšího kalibru. Jelikož i nový systém, lid izraelský, už má podmaněné nějaké drobné sklony a vášně, tak je jejich vlastníkem on. A stáda izraelského lidu nebudou morem dotčena. To znamená, že tyto, novotám přizpůsobené sklony, budou zachovány. I zde je určeno, že bude trest vykonán druhého dne od jeho oznámení. Zde je vidět symbolika milosti Boží v tom, že dává stále možnost starému systému opustit pozice dobrovolně. Toto podobenství je možno v živlovém a energetickém systému člověka přiřadit živlu ohně.

Vředy: vředy dolehly na dobytek i na lidi. V přeneseném slova smyslu se jedná o dopad nejen na pudové sklony, ale i intelektuální vlastnosti člověka. Mor i vředy znamenají rozežírání zevnitř, což lze symbolicky vysvětlit tak, že vnitřní pochyby starého systému o sobě samém začínají nabývat na síle. Intelektuálními vlastnostmi jsou míněni Egypťané, v jejichž čele stojí egyptští věštcí. A dokonce i oni jsou stíženi za nepřizpůsobivost jejich panovníka, faraóna. Toto podobenství je možno v živlovém a energetickém systému člověka přiřadit živlu ohně.

Zde je zmíněna skutečnost, že Hospodin faraónovi zatvrdil srdce, takže opět izraelský lid nechtěl z otroctví propustit. Tím se nabízí otázka, proč tedy Hospodin zatvrdil srdce faraónovi, aby Izraelce nepropustil, když na druhou stranu chtěl, aby faraón Izraelce propustil? Je třeba rozumět tomu, že jde o symboliku všemocného působení Božího. Že ve stvořeném světě neexistuje zhora nic, co by žilo svým vlastním životem, a nebylo dotováno silou z Jediného zdroje. Mimo jiné se zde poukazuje na výjimečné postavení lidské vůle, kterou také symbolizuje faraón. Tato vůle projevená v rozumu má postavení Boha v malém, ona také tvoří a vytváří a ničí a do postavení boha se sama ustanovuje. Ale takto činí jen v domnělém světě, a jen v nejnižší jeho úrovni. Když pak nastane čas, aby se osobní vůle začala rozpouštět pod vlivem vůle nadosobní, Boží, tak se to chtě nechtě začne dít a lidské vědomí se začne rozšiřovat a symbolicky se vracet domů k Otci. V neposlední řadě tím, že ve stvořeném světě proti sobě stojí relativní dobro-Mojžíš a Áron a relativní zlo-faraón a jeho čarodějové, vojáci, otrokáři atd., může se při přemáhání relativního zla zjevovat všepřítomná síla Boží, a to formou zázraků, což opět slouží k upevnění víry. Víry relativního dobra v to, že Bůh stojí při něm a víry relativního zla v to, že cesta už dál nevede. Ale oba póly nabývají víru, což je důležité. Slunce svítí na spravedlivé i nespravedlivé.

Krupobití: tato rána egyptská zasáhla hlavně úrodu. Symbolicky tím dochází potrava pro starý systém, jsou téměř zničeny argumenty, proč by měl starý systém stále vítězit. Mnozí Egypťané uposlechlí varování a schovali sebe i svá stáda čili uvěřili, ale bylo stále ještě dost těch, kteří neuvěřili a neschovali se. Ti při krupobití zemřeli, kvůli své zpupnosti a nevěře. Jen v části Egypta, kde sídlili Izraelci, byl klid. To již bylo vysvětleno výše. Kde se usazuje Bůh, tam je více lásky, a to znamená absenci jakéhokoli neštěstí. Opět je zde poukázáno na to, že faraón, onen starý systém prosí Mojžíše, nový systém, aby zastavil krupobití čili ničení starého systému násilím. Nový systém, který již na tomto stupni vykazuje více milosti, než systém starý o to tedy prosí, a na žádost Mojžíše Hospodin krupobití zastaví. Ale opět starý systém lhal a nový systém obelstil a lid izraelský z otroctví nepropustil. Zde se ukazuje neskutečná síla zažitých starých vzorců jednání a myšlení, které člověk v sobě nosí. I přes mnohé bolesti a vnější i vnitřní utrpení se člověk stále nechá těmito starými vzorci ovládat. Toto podobenství je možno v živlovém a energetickém systému člověka přiřadit živlu země.

Kobylky: před touto ranou se Hospodin prostřednictvím Mojžíše dotazoval faraóna na to, jak dlouho se ještě bude zdráhat se před ním pokořit. Z uvedeného vyplývá, že ono malé lidské já, které si o sobě myslí, že je Bohem, musí být dobrovolně, nebo násilím pokořeno, aby se mohlo odevzdat do péče velkého Božího Já. Jen na onom malém já tedy záleží, jak až ten proces pokory bude bolestivý. Kobylky požraly zbytek argumentů k tomu, proč se ještě držet starých schémat. I sami faraonovi služebníci faraóna nabádají, aby Izraelce raději propustil, jinak že Egypt zanikne. Faraón ovšem najednou nechtěl propustit z Egypta děti, jen muže. Symbolicky se dá říct, že starý systém si stále dělá zálusk na novou živnou půdu pro své zotročující programy. Živnou půdou měly být ony malé děti, které nechtěl propustit mimo svoji kontrolu. Jsou to nové a mladé zvyky a pohledy na svět a starý program nechtěl dopustit, aby tyto mladé a nové názory jednou rozbili jeho starý zaběhnutý systém. Chtěl je co nejdříve zotročit a přizpůsobit je své pravdě. Nakonec opět starý systém prosí o milost, kterou mu nový systém u Hospodina opětovně zařídí. Přesto ale není starý systém ochoten svoji pozici uvolnit

a izraelský lid je stále v jeho zajetí. Toto podobenství je možno v živlovém a energetickém systému člověka přiřadit živlu země.

Temnota: seslaná temnota byla takového rázu, že se nikdo po tři dny neodvážil hnout z místa. To symbolizuje panickou hrůzu a strach z naprosté opuštěnosti, kterou prožívali všichni Egypťané čili všechny složky v člověku poslušně sloužící starému systému. Jen Izraelci měli ve svých obydlích světlo, což opět značí, že vše, co naslouchá Bohu, má jeho podporu a světlo poznání. Faraón ale nechtěl nyní zase propustit s Izraelci jejich skot. Takže se starý systém s novým opět nedohodly a nový zůstal stále vězněn ve staré kleci. Faraón řekl Mojžíšovi, ať od něj odejde a už mu nepřijde na oči, jinak že v ten den zemře. Mojžíš s tím souhlasil. Symbolicky se zde praví, že starý systém od nového již nedostane žádnou milost, žádné světlo a s ním i možnost se dobrovolně vzdát svého kralování. Nepřijít na oči znamená, že staré světlo poznání, které zotročuje, již nebude moci nikdy zahlédnout světlo nového poznání, které sebou přináší milost. Už před něj nebude postavena možnost volby. Už ne, sám se jí zřekl. I taková je moc lidské vůle. Oči jsou orgánem živlu ohně a oheň je spjat se světlem. Toto podobenství je možno přiřadit principu vyššímu, než jsou principy živlové. Lze ho přiřadit Akáše, ze které všechny čtyři živly vycházejí.

Zde končí sedm ran egyptských, které dávaly ještě jistou naději na usmíření a bezbolestný přechod na vyšší úroveň.

Pobytí všeho prvorozeného: Hospodin nařizuje izraelskému lidu, aby v den pobití všeho prvorozeného v Egyptě, potřel dveře domů Izraelců krví, a tím je označil. Symbolicky se zde říká, že v tomto stádiu vývoje by měl člověk v sobě znát všechny nově se rodící požadavky, na jejichž základě chce změnit a nově vybudovat své jednání, smýšlení a přístup k životu čili svůj nový systém. A tyto jeho nové vlastnosti, schopnosti a touhy budou ušetřeny, jelikož jsou více Bohu milé, než vše staré a zpupné. Budou ušetřeny, protože jsou označeny poznáním.

Následuje smrt všeho prvorozeného v celém Egyptě. Celý starý systém se starým rozumem-faraónem v čele je nyní narušen a poškozen tak silně, že již další bolesti nechce snášet. Teprve poté bylo umožněno Izraelcům z Egypta odejít. Na radu Hospodina ještě žádali od svých egyptských sousedů na cestu zlato a stříbro, což jim rádi dali, jen aby už byli z Egypta pryč. A tak tím Izraelci Egypt ještě před svým odchodem nenásilně vyplenili. Přeneseně to znamená, že starý systém uvolňuje své sevření, a dokonce je umožněno si novému systému z toho starého vzít to, co je z nezpupného nejcennější. To znamená například zkušenosti, které se při samostatném rozvoji nového systému velice hodí. Starý systém zůstává o to chudší.

Izraelci v Egyptě strávili 430 let. 4 se rovná čtverci a hmotě, 3 se rovná trojúhelníku a duchovnu a 0 se rovná kruhu a nestvořenému, do kterého nyní člověk udělal první vědomý krok.

Jelikož se rány Egyptské symbolicky také vztahují k živlům, lze z toho soudit, že se starému systému, rozumu – faraónovy postupně staví na odpor všechny živlové stránky v člověku, v jeho duši. Nemají však příliš velkou moc, jelikož faraón stále, i lstí, odolává. Také jsou zde symbolicky uvedeny vždy dvě rány u každého živlu, což značí dualitu projeveného. Posledním pokusem, jaksi ještě v dobrém, je temnota čili odebrání Světla z Akášického principu. Rána sedmá, jako jediná náležející Akáše. Tedy zákrok na vyšší úrovni, než jsou živly. Toto odebrání světla symbolizuje zmatenost starého systému, že už by sám neměl mít ponětí, k čemu vlastně směřuje a měl by zjistit, že je již na konci cesty a je nepotřebný. Ale ani toto nepomohlo a musela na radu přijít sama Smrt. Smrt prvorozených. Smrt je ještě vyšší princip než princip Akášický. Teprve poté starý systém ustupuje většímu násilí, než dokázal sám snést.

Ač je tím vše posunuto na vyšší úroveň, je pořád třeba mít na paměti, že se stále bude vše zdokonalovat a zkvalitňovat, což bude vždy znovu a znovu klást nové a vyšší požadavky na lidské nitro.

Egyptané pronásledují Izraelce: při vyjití z Egypta vede Hospodin lid ve dne v podobě oblakového sloupu a v noci jako sloup ohnivý. To lze chápat tak, že člověk vyváznuvší z nejhrubšího otroctví starého systému, je stále na své cestě podporován vyšším vedením, a to i ve chvílích pohody, což znamená ve dne, tak i v dobách nepříznivých, které symbolizuje noc. Mnohdy si ale člověk jakoukoli pomoc shůry vůbec neuvědomuje, jelikož o ní, stejně jako lid izraelský, neví anebo jen zprostředkovaně přes Mojžíše. Ale i tak tato pomoc je a působí. V tomto pronásledování Izraelců Egyptany se zrcadlí to, že každý starý systém, zlovyk, který je již překonán, dá po své porážce na nějakou dobu pokoj, jako by už byl navždy pryč. Nečekaně se ale ještě jednou vzepře z celé své zbývající síly a tvrdě se chystá udeřit na nový systém, na nový směr. Člověk by se tímto neměl nechat překvapit a neměl by ztrácet víru, že jde správnou cestou. I lid izraelský spílal Mojžíšovi, proč jen je vyvedl z Egypta, kde bylo tolik místa pro jejich hroby a teď že budou pobiti na poušti. Lid izraelský čili člověk by neměl ztrácet víru a naději. Tento poslední úder starého je také přesně veden Bohem, vždyť je psáno, že Hospodin opět zatvrdil faraónovi srdce. Vše má svůj správný průběh, ač jeho správnost nebývá pocíťována.

Když Mojžíš pozvedl svou hůl nad moře, tak se vody díky východním větrům zastavily a Izraelci mohly moře přejít suchou cestou. Zde narážíme na to, že přechod z jedné úrovně do druhé je doprovázen zastavením se všeho nitra v člověku, což jsou ony mořské vody. Zastavením vzniká vnitřní klid a ten vytváří možnost, aby celé nitro člověka mohlo přejít na vyšší úroveň díky tomuto klidu. Jakýkoli neklid, jímž jsou faraónova vojska, je tímto klidem přemožen, zastaven a zahuben. A vojska to byla mohutná, šest set bojových vozů a na každém tři vojáci. Symbolicky $6+3=9$, $6 \times 3=18$ a $1+8=9$ a číslo 9 znamená ukončení cesty. V desítce se už nižší 1 setkává s vyšší 0, tedy nižší člověk s vyšším Bohem. Samozřejmě jen na jisté úrovni.

Při každé ráně egyptské se setkáváme s tím, že k ní došlo vždy poté, když Mojžíš užil svoji hůl. Hůl je symbolem vůle, což naznačuje, že Mojžíš je také zástupcem nové vůle, která se již ochotně oddává příkazům Hospodina. Jde o vůli nového systému, rozumu osvícenějšího, než byl starý rozum-faraón. A je zde naznačeno, že tato vůle, stále lidská, má obrovskou moc, jelikož bez ní, bez jejího užití, by se žádný zázrak nestal. S tímto principem je možné se setkat i v Novém zákoně, kde se Kristus často ptá těch, které má uzdravit, co že to po něm vlastně chtějí? Nemocní musí sami nejdříve chtít být uzdraveni čili užít svoji vůli, aby se zázrak uzdravení stal.

Rozhodne-li se tedy člověk k tomu, aby své emoce roztřídil a začal je zpracovávat k jejich zlepšení a zkvalitnění, stane se z něho, v symbolickém slova smyslu, onen izraelský lid, který dostává šanci se vymanit z otroctví Egypta – svých vášní a pudů a odejít do země zaslíbené. Jak to ale dokázat? Kde vzít nějaký plán, a jeho se držet, aby kultivace vášní a živočišných sklonů byla správně započata? Na to leží odpověď také ve Starém zákoně, kde se praví, že izraelský lid vedou jeho proroci, tudíž ti, kteří ví více než samotný lid. A skrze prvního, Mojžíše, dostává lid izraelský mnohá nová nařízení, jak se chovat a jak jednat vůči ostatním. V přeneseném slova smyslu se má jedinec začít řídit svým více a více se ozývajícím svědomím. Poté se také může začít řídit, bude-li chtít, příkladem a radou zkušenějšího člověka, který má již tuto fázi cesty zdárně za sebou a který dokáže poradit, jak nastavit mysl, myšlenky a úvahy vůči světu a jiným lidem. Izraelští proroci znali stav vědomí, který se nazývá země zaslíbená, a proto také znaly prostředky, jak k ní dovést svůj lid. Stejně je to s člověkem, který má již tento úsek životní cesty za sebou. On se může pro jiné stát oním prorokem, majákem na cestě.

V počátcích cesty k osvobození dal Hospodin skrze Mojžíše lidu izraelskému přesný návod na to, jakým způsobem mají zkvalitňovat své chování a tím i své nitro. Člověk, stejně jak lid izraelský, může na těchto nových základech začít stavět svůj nový pohled na svět.

To, že izraelský lid je jako jediný vyvolen Hospodinem mezi všemi pronárody, poukazuje na to, že jako jediný dokázal vyvinout kolektivní vůli ke změně a prokázal značnou dávku víry a disciplíny na cestě za prozatím neznámým cílem. A že věřil svým prorokům, ač je často sám zabil. Symbolizuje to, že mezi mnoha lidmi je připravený k takové cestě jen jejich zlomek. Lidí vydávajících se na cestu kultivování své duše je ale i přesto veliké množství, stejně tak, jako bylo veliké množství Izraelců odcházejících z Egypta. Mnoho povolanych, ale málo vyvolených.

Následuje dlouho trvající cesta lidu přes poušť. V přeneseném slova smyslu ji lze vnímat jako vnitřní stav člověka, který odešel ze své staré, ač nízké jistoty, to znamená z Egypta, a vydává se na neznámou cestu zkvalitňování svých vlastností a sklonů pomocí introspekce.

Mnozí jedinci z izraelského lidu zatoužili při cestě do země zaslíbené po starém pořádku, a tím přestávali poslouchat vedení Hospodinem, a chtěli se vrátit k plným hrncům egyptským. To znamená, že tito jedinci přichází na to, že práce na jejich duších a duševních vlastnostech, je pro ně příliš svízelná. Přestože měli dobré předsevzetí, tak je práce na sobě samých již přestává bavit, a raději se chtějí vrátit do starého stavu vědomí, do područí svých neovladatelných vášní a sklonů, které jsou sice zotročující, ale jisté a přináší mnoho smyslového potěšení.

Pokud na poušti Izraelci svého proroka a tím Hospodina neposlouchali, tak to v přeneseném slova smyslu znamená, že snažící se jedinec nedbá návodů a pravidel, jak s vlastnostmi nakládat, respektive nedbá návodů a pravidel k tomu, jak zkvalitňovat a kultivovat své vlastní vlastnosti, schopnosti a sklony. Tím se podobá části židovského národa, která odmítla poslouchat svého proroka. Tak jako prorok byl nositelem informací, jak se má židovský národ zkvalitňovat, tak pro jedince je nositelem informací právě hlas jeho svědomí či návod od zkušenějšího. Vše nadto v uvedeném stavu vědomí zastřešuje Desatero, jakožto návod nejdůležitější. Nakonec ten, který cestu introspekce vzdá, protože nevidí cíl, kam to vlastně všechno má vést, a ten cíl v sobě nezažívá, a zároveň ztrácí z dohledu svojí starou jistotu čili otroctví egyptské, tak se podobá Izraelcům na poušti. A právě poušť symbolizuje onu mnohdy oplakávanou ztrátu určitých starých jistot, a ještě neobjevení se jistot nových. Důsledkem těchto zjištění a úvah mnoho lidí v této úrovni introspekci zanedbává nebo jí dokonce úplně opustí, a přestane se o své nitro dále zajímat. V přeneseném slova smyslu se takoví jedinci podobají Izraelcům, kteří na poušti, za jejich čtyřicetiletého putování, zemřeli. Toto lze symbolicky vnímat jako událost, která znamená, že člověk, který zemřel na poušti čili vzdal práci na svém nitru, je mrtvý pro další cestu do vyššího stavu vědomí, do země zaslíbené. Proto je symbolicky znázorněna právě smrt na poušti. Jeho víra umírá, jelikož není dosti silná přežít nepříznivou dobu opouštění starého schématu. Ono opouštění starého je symbolizováno právě pouští, na které není žádných radostí a rozkoší, jakých bývalo pro duši ve starém systému, v Egyptě.

Člověk je často stahován zpět, ke své starší duševní výživě, k oněm egyptským hrncům plným masa, ač ve stavu na poušti je od Hospodina krmen, mimo křepelek, manou z nebe. Tato mana symbolizuje novou duševní potravu, která je sladší a klidnější než potravina ve starém systému. Pokrm je popsán jako koriandrové semeno, bílý, a chutný jako medový koláč. Mana podporuje duši v jejím třibení a zjemňování i přes vnější nepohodlí. Manou jsou v duši se objevující záchvěvy víry, vděku, pokory, naděje a v neposlední řadě lásky atd., které dříve nebyly v duši postřehnutelné. Jsou to třeba jen občasné okamžiky, ale už tu jsou. A postupem času jich bude čím dál víc. Je psáno, že po každé noci přišlo ráno a s ním nová mana, než začalo svítit slunce. V přeneseném smyslu to znamená, že po každém duševním otupění, spadnutí blíže ke starému systému, ke tmě, noci, se vždy s ránem objeví pomoc od Hospodina. Vždy po pádu

přijde nová vzpruha, to zvyšuje víru v onu pomoc. Každá noc má svůj konec. Po každém zakolísání našich vlastností do negativní stránky přijde vždy pomoc s vyvážením vlastnosti do pozitivní strany. Toto vše je ovšem Hospodinem podmíněno jedním dnem klidu, to znamená alespoň chvilkovým zamezením těkání mysli a shánění se pořád po něčem, ať je to cokoli. Izraelský lid měl šestého dne nasbírat many na dva dny, aby mohl sedmého dne odpočívat. Je v tom rada k tomu, že po každé činnosti máme vzpomenout na toho, kdo nám k veškerému dění dává sílu a máme tím ustát ve své snaze, aby se mohla projevit snaha Hospodinova. Kde je naše snaha a vůle, snaha a vůle Boží zkrátka nemůže působit. Jinými slovy naše malé já brání v působení božskému JÁ.

Jak se dozvídáme, tak Hospodin nakrmil prvního dne večer lid masem z křepelky. Je to symbolické vyjádření nenásilného přechodu ze staré duševní potavy-potřeby, na novou duševní potavu-potřebu. Křepelky jsou drobnější zvířata než ta, jejichž masem se živil lid v Egyptě. Křepelky jsou jednak menší a jemnější, ale hlavně okřídlené a to znamená, že potrava z nich se kvalitativně nachází mezi pozemskými zvířaty z Egypta a nebeskou manou. Je zde vyjádřeno, že na každý nový stav duše je třeba přecházet plynule. Příroda nezná ve vývoji žádné překotné skoky.

Pokud jedinec vydrží a přečká určité období, ve kterém příliš nerozumí tomu kam introspekce a zkvalitňování jeho duševních vlastností vede čili překoná poušť, tak se stává tím, koho prorokové, jinými slovy návody ke zkvalitňování duše, dovedou do země zaslíbené. Do o stupínek vyššího stavu vědomí. Což znamená do kýženého cíle, který je a má být výsledkem správné a určitý čas trvající práce na svém nitru, při které je třeba zapojovat lidskou vůli. O tomto vyšším stavu vědomí člověk nic neví, nemá o něm představu. Ale jeho vnitřní vedení, Mojžíš, ji má. Ale aby člověk před přechodem do nové úrovně zbytečně netápal a neztrácel odvalu, dostává se mu v potřebnou dobu určitého náhledu do vyšší úrovně, kdy je mu trošku odhaleno, co ho vlastně čeká, a že se má na co těšit, ač to nebude zadarmo, jak už to v dualismu bývá. V biblickém příběhu, před vstupem do země zaslíbené, do ní Mojžíš posílá dvanáct předáků dvanácti pokolení izraelských. Tito zemi prozkoumávali po čtyřicet dní a pak se vrátili zpět s chutným ovocem, a zprávami o tom, že ta země oplývá mlékem a medem. Ale na druhou stranu přinesli zprávu o tom, že se nebude lehké v oné zemi usadit a pobít mocné nepřátele. Jinými slovy je to symbolika toho, že v novém, vyšším stavu vědomí jsou na člověka kladeny o to vyšší požadavky a bude svádět další urputné boje se zdánlivě mohutnějšími a ošklivějšími nepřáteli. A těmito nepřáteli jsou jeho vlastní, nově se objevivší sklony a závislosti, o kterých doposud nikdy neslyšel a ani nevěděl, že je má. Strach a nechut' k další vnitřní práci člověka často odrazuje od vstupu do vyšší úrovně a do nových zákonitostí. To je symbolicky vystiženo nevolí a reptáním mnoha Izraelců, kteří proto nechťejí do země zaslíbené vkročit. Pád hrozí na každém stupni.

V knize Exodus v kapitole s názvem Zrada lidu a obnovení smlouvy je uvedeno, že když byl jednou Mojžíš, v počátcích, příliš dlouho pryč (rozmlouval s Hospodinem na hoře Sínaj), tak si chtěl lid zajistit Boží přítomnost zhotovením symbolu Boha, když neměli jeho, jako prostředníka. V této symbolice je možné spatřit to, že pokud naše vnitřní vedení je nějakou dobu pro naše smysly nepostřehnutelné, protože se nachází ve vyšších úrovních, tak z obavy z toho, že s ním ztratíme kontakt, jsme schopni si pořizovat různé zástupce a symboly, které by nás uspokojily v naší domnělé samotě. To je chybou, jelikož se tím vytváří modly a falešní Bohové. Chce to jen větší trpělivost, než se naše vyšší část duše – Mojžíš, vrátí k našim ostatním duševním vlastnostem a smyslům více poučena než před svým odchodem. Naše smysly nejsou schopny být poučeny takovým způsobem z vyššího vedení jako Mojžíš, vůdčí část duše. Proto se vždy naše vůdčí část duše na nějakou dobu jako by vytratí k načerpání nových zkušeností, které do ní přitékají mimosmyslově. Proto také v Bibli na mnoha místech čteme, že s Hospodinem mohl mluvit jen vyvolený čili jen jedna naše vnitřní část. Naše ostatní smysly a vlastnosti (symbolicky starší lidu či kněží) by takové setkání nepřežily, jelikož vědomí by se

muselo tak rozšířit, že by to lidské smysly vyřadilo a tělo by to neuneslo. Také se zde dá vyčíst, že člověk velmi snadno sklouzne ke špatnosti, když nepocítuje ono vyšší vnitřní vedení, když je toto vedení jemu více skryto.

Je vydáno mnoho nových příkazů a doporučení, jak se má člověk, symbolicky izraelský lid, chovat, co dělat a jak jednat. Je také proděláno několik bojů, se kterými lidu izraelskému Hospodin nemálo pomáhá. To značí, že i v nitru člověka dochází k bitvám na duševní úrovni a nemálo je mu pomáháno milostí shůry.

Jelikož se před každým vstupem do vyšší úrovně musí ta nižší plně opustit, znamená to, že je třeba odložit a opustit i nástroje a pomůcky, které nám na cestě pomáhaly. V symbolice izraelského lidu dokončuje svůj úkol pomocníka Mojžíš a umírá. Role nového pomocníka se chápe Jozue, který teprve převádí lid izraelský do země zaslíbené. Jozue je symbolem postupného získávání nové odvahy, mladé krve, která může zajistit odhodlaný vstup do vyšší úrovně vědomí. Člověk mění způsoby myšlení a úhly pohledu. Ovšem desatero přikázání, jakožto morální kodex na této úrovni stále platí a zůstává.

Je vhodné také podotknout, že cestou po poušti v lidu izraelském vymřeli všichni, kteří odešli z Egypta, ti, kteří Egypt zažili. Zemřeli svým zaviněním, neposlušností vůči Hospodinu, nebo zkrátka stářím. To symbolizuje, jak až musí být stará úroveň opuštěna, aby vše nové mohlo vystoupit do úrovně vyšší. Nic, co by člověka mohlo jakkoli poutat se starou úrovní, v něm nesmí být zachováno, vše musí symbolicky zemřít, ztratit svoji sílu.

Vstup do zaslíbené země je v písmu provázen zázrakem, kdy se Jozue se svým lidem vydal přes řeku Jordán do oné země. Když vstoupili do řeky, voda se zastavila a utichla. Tak mohli přejít suchou nohou. Symbolicky lze usoudit, že tento vstup do vyšší úrovně je doprovázen okamžikem zastavení všeho pohybu. Kněží vstoupivší do vody a nesoucí smlouvy, se ve vodě zastavili, pak se zastavila sama voda. Stáli kněží a stála voda, dokud celý lid izraelský nepřešel suchou nohou do zaslíbené země. Jak vidno, v člověku se musí vůle – kněží, i city – voda zastavit, aby celý vnitřní člověk mohl nerušeně přejít do vyššího stavu. Ne náhodou vtéká Jordán do Mrtvého moře čili symbolicky jde o vodu, která s sebou mnohé odnáší do Smrti, Mrtvého moře a tvoří dokonalou hranici mezi starým a novým.

Malou odbočkou si připomeňme podobnost rozestoupení moře v době, kdy Mojžíš vyvedl lid z Egypta. Také se veškeré vodstvo zastavilo a uvolnilo cestu, symbolicky všechny emoce usnuly, aby nebránili vnitřnímu přerodu. Před rozevřením moře se odehrála další důležitá událost, kdy Izraelce začal egyptský král pronásledovat, a chtěl je přivést zpět do otroctví. Zde se mluví o tom, že pokud člověk v sobě najde odvalu k překonání starého systému, vlastnosti, sklonu, tak se mu dokáže vymknout. Ale následně je třeba počítat s tím, že onen starý systém se ještě jednou silně zvedne a ohrozí cestu k vyšším cílům. A zde je pak kladen důraz na víru, aby člověk uvěřil, že bude ochráněn vyšší silou tam, kde by jeho vlastní vůle podlehla. A nutno dodat, že člověk podléhá mnohokrát, jelikož dostatečně nevěří. Z milosti Boží se pak tento přerod opakuje tak dlouho, až se konečně uskuteční, a člověk se pak bezradně ptá, proč se mu děje pořád to samé, ač tak říkájíc v bledě modrém.

Co se zastavení kněží a vody v Jordánu týče, je to analogie usnutí učedníků v Getsemanské zahradě v Novém zákoně, kdy se Ježíš modlil před svým ukřižováním a připravoval se tak na přechod do vyšší úrovně, a učedníci-lidské vlastnosti usnuly.

Dále se v knize Jozue píše, že když místní králové slyšeli, co Hospodin pro přicházející Izraelec udělal, že zastavil řeku Jordán, tak se dalších bojů vzdali. Zde je nastíněno, že se není třeba hrozit z toho, když zjistíme, že máme, i přes naši dosavadní snahu, další počet špatných vlastností, symbolicky nepřátelských králů. A to z důvodu, že když se díky naší snaze o zlepšení jednoho, připojí milost Boží, a dokoná naší vůlí započaté dílo – vejítí do země zaslíbené, tak se

jakoby samy od sebe mnohé naše jiné špatné vlastnosti rozptýlí. Takové totiž byly zbudovány na základě, který byl zrovna překonán, a proto se jako by sami od sebe zhroutily.

Poté Hospodin od Jezua požadoval, aby byli všichni Izraelci obřezáni kamenným nožem. Tento kamenný nůž symbolizuje přirozené (opracovaný kámen) jednání, nikoli žádné vumělkované (např. kovaný kovový nůž) násilí. Každý, kdo systematicky pracuje na svém nitru, je symbolicky onen Izraelec a přirozeně vnitřně dospěje k obřízce. A tak měli být před vstupem do Jericha obřezáni všichni muži, kteří se narodili již mimo Egypt. V přeneseném slova smyslu jde o obřezání srdce a jeho citových pout. Ti, co se narodili v Egyptě, nepřežili dlouhou cestu přes poušť, jelikož se jim stýskalo po otroctví a plných hrncích a mnohdy proti novým pořádkům reptali a neplnili je. Ti, co se narodili na cestě, již nebyli ničím k egyptskému otroctví poutáni, a proto je bylo nyní možno obřezat. V přeneseném smyslu ti, kteří se narodili mimo Egypt, jsou jedinci, kteří již v sobě mají ducha nového způsobu myšlení a jednání, ti, kteří dokázali opustit staré otroctví sklonů, vášní a všeho hrubého a nemají na ně již žádné poutající vzpomínky. Symboliku obřezání je možno chápat tak, že jedinec proživši vnitřní obřízku, byl plně odříznut od tužeb a jakýchkoli obdobných pout od všeho starého. Jeho srdce je od té doby připraveno na větší klid, než ve kterém se nacházelo před tím. Obřezání znamená ostré ohraničení, oddělení, které je trvalé. Oddělení toho, co již nebude v dalším životě potřeba. Obřezaní poté museli zůstat ve svém táboře, než se zahojili. Symbolicky řečeno to znamená, že nitro člověka, které bylo odděleno od starého systému, se musí nechat nějakou dobu v klidu, aby mohlo být uvedeno do systému nového (podobnost zastavené vody v moři a Jordánu). Hospodin Jezuvovi poté řekl, že dnes od nich odvalil egyptskou potupu. Odvalení znamená, že to nebyla lehká práce a že předešlé otroctví bylo pro duši člověka velmi těžkým břemenem, překážejícím na cestě k Bohu. Byl-li člověk v otroctví svých vášní a pudů, byla jeho lidskost potupena, jelikož jí tím byla znemožňována cesta k božskosti a byla držena ve zvířeckosti. To je pro lidskou duši ona potupa.

Také se píše v Jeremiáši 9,24 – *Obřízka člověka nezachrání. Hospodin hledí na srdce.* To jen dokresluje výše uvedené, že obřízkou je třeba rozumět odpoutání srdce od chťičů, hříchů. „*Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy potrestám všechny, kteří se obřezávají, a přesto jsou neobřezaní...I celý dům izraelský má neobřezané srdce!*“ Mnozí se totiž obřezávají tělesně, ale neobřezávají svá srdce, plní tudíž pouze literu zákona, nikoli jeho ducha.

V celém Starém zákoně je k nalezení několik epizod, které znázorňují výstavbu něčeho nového, dosud nevídaného a k tomu přicházejí od Hospodina, skrze proroky, vždy nové instrukce. Například Boží smlouva s lidem a následné Desatero, směrnice pro vybavení svatyně a různé náboženské předpisy ve druhé knize Exodus. Obětní řády, pokyny ke kněžským řádům či Zákon svatosti ve třetí knize Leviticus. Různá ustanovení, například kulticko-rituální, bohoslužebné předpisy a příkazy pro život v zaslíbené zemi ve čtvrté knize Numeri. Opakování všeho předešlého, výzva k pokoře, zákaz pohanských bohoslužeb, ochrana jednotlivců a pospolitosti v páté knize Deuteronomium atd. V posledně jmenované knize také dochází ke smrti čili zániku prvotního tahouna izraelského lidu Mojžíše, jinými slovy prvotního systému změny našich vlastností.

Takovéto příběhy nás informují o tom, že se kvalita poslušnosti lidu izraelského mění, a to symbolicky ukazuje na postupnou kvalitativní změnu ve vědomí člověka, který prochází různými fázemi přeměny své duševní složky pomocí introspekce. Samozřejmě i v zemi zaslíbené, v uklidněnějším lidském nitru, je třeba stále dbát jistých pravidel a postupů, aby bylo zachováno zkvalitňování lidské duše a její postupný vzestup. Nezapomínejme na Desatero.

Jelikož je člověk slabý ve veškerém svém snažení, je často pln strachu z toho, že zklame, že sejde z cesty. Díky tomu je bohabojný, ale více se bojí toho, že když šlápne vedle, bude navěky zatracen. Tuto obavu rozptyluje například text ve starém zákoně Ozeáš 11: „*Když byl Izrael mládenečkem, zamiloval jsem si ho, zavolal jsem svého syna z Egypta. Proroci je volali,*

oni se však od nich odvraceli, obětovali baalům, pálili kadidlo tesaným modlám. Ačkoli jsem sám naučil Efrajima chodit, on na své rámě bral modly. Nepoznali, že já jsem je uzdravoval. Provázky lidskými jsem je táhl, provazy milování, byl jsem jako ti, kdo jim nadlehčují jho, když jsem se k němu nakláněl a krmil jej. Nevrátí se do egyptské země, ale jeho králem bude Ašúr, neboť odmítli vrátit se ke mně. V jeho městech bude řídit meč, skoncuje s jeho mluvky, pro jejich záměry je pozře. Můj lid se zdráhá vrátit se ke mně; když ho volají k Nejvyššímu, nikdo se nepozvedne. Což bych se tě, Efrajime, mohl vzdát, mohl bych tě, Izraeli, jen tak vydat? Cožpak bych tě mohl vydat jako Admu, naložit s tebou jako se Sebójimem? Mé vlastní srdce se proti mně vzepřelo, jsem pohnut hlubokou lítostí. Nedám průchod svému planoucímu hněvu, nezničím Efrajima, protože jsem Bůh, a ne člověk, jsem Svatý uprostřed tebe; nepřijdu s hněvivostí. Budou následovat Hospodina, až zařve jako lev. Až vydá řev, přiběhnou s třesením synové od moře, přilétnou s třesením z Egypta jako ptáče, z asyrské země jako holubice. A já je usadím v jejich domech, je výrok Hospodinův.“

Zde je řečeno, že i když se lid izraelský od svého cíle oddálil a začal jednat dle své vůle, tak ho Hospodin nepřestal milovat. Trest byl sice určen, ale pouze dočasný. Tak je to i s chybou toho, který je na cestě. Když chybu udělá, přijde za ní postih, ale tím se nezmenšuje láska Boží k němu. I tento postih je třeba vnímat jako pomoc, abychom si uvědomili, že něco děláme špatně. Tím, že je psáno, že se izraelité po své chybě nevrátí do Egypta, ale budou mít nového krále, je ujasněno, že chyby v konání nemají za následek návrat do starých vězení, ale “jen“ nové boje a neklid v nitru člověka.

V dobách hojnosti také často hrozí, že člověk zpychne a zapomene na to, že vše má od Boha a když vstoupí do země zaslíbené, do vnitřního klidu, začne mít pocit, že všechno dokázal ze své vlastní píce a svojí vůlí. Tím zapomíná na Hospodina a lid izraelský před tímto Mojžíš varuje ve Výzvě k vděčnosti v knize Deuteronomium 8, 14-18, aby lid nezapomněl, že k nabytí všeho blahobytu mu dává sílu Hospodin. To ukazuje na to, že i takovéto nebezpečí na naší cestě číhá.

Země zaslíbená je především symbolem klidnější lidské duše, která se zklidňuje právě tím, že má opracované ty nejhrubší hrany, sklony a vlastnosti a tím získává svůj klid a přestává být tak hlučná, a tak moc roztěkaná po mnoha vnějších věcech a prožitcích. Nadobro se tak duše zbavuje zajetí vlastností a jejich projevů jako je například zlost, žárlivost, nenávisť, závist a tak dále v jejich nejviditelnější a nejagresivnější formě. Příkladem je možné uvést dřevěnou kostku, která má ostré rohy a kterou hodíme na podlahu, aby se kutálela. Její rohy s hlukem narážejí do podlahy a jsou příčinou krátkého a drncavého pohybu kostky. Když stejnou silou a směrem hodíme kostku, která má své rohy zaoblené, opracované, tak je její pohyb po podlaze mnohem tišší a dokutálí se dál. A tak je to i s lidskou duší, má-li ostré hrany, daleko se nedokutálí. Avšak i v zaslíbené zemi probíhají mnohé boje s mocnými nepřáteli. Tito jsou ale s pomocí Hospodinovou vždy poraženi. To znamená, že se člověku v boji proti jeho nedokonalostem a slabostem dostává vydatné pomoci shůry. Teprve poté se člověk může v nové zemi, v novém prostředí, zotavit.

Člověk po správně prováděné introspekci dozrává k tomu, že jeho duše nalezne určitý klid a tento klid přináší jistý pocit spokojenosti a vyrovnanosti. Člověk tu spokojenost a vyrovnanost pociťuje, aniž by k tomu měl nějaký pádný důvod zvenčí. Takto se dá zevrubně popsat vědomý stav na úrovni země zaslíbené. To je onen cíl, ke kterému Izraelci mířili 40 let přes poušť a pro který prošli tolika boji.

Bloudění po poušti je symbolem toho, že ten, kdo prochází zkvalitňováním své duše, tak mnohdy neví, jak se na sebe sama vlastně podívat, jak řešit to i ono sám v sobě, i když má jasné instrukce a návod. Bývá často ztracen a bloudí.

Pokud tedy jedinec přijde do stavu země zaslíbené, znamená to, že jeho duše už vykazuje jisté kvality, které jsou svým způsobem neměnné. Již se symbolicky nemůže vrátit přes obrázku a poušť zpátky do plného otroctví. A zde je nyní v poušti spatřována určitá milost Boží v tom, že se již nelze plně navrátit do otroctví těch vlastností a sklonů, které byly jednou přetvořené, zredukované a ochočené. Vezmeme-li k ruce opět příklad dřevěné kostky, tak její obroušené rohy se již ostrými samy od sebe nestanou.

Následně má tedy člověk ve své klidnější duši možnost vybudovat základy nového vnitřního chrámu. Základy postavené na jiném chápání, na svém jiném vnitřním rozpoložení, a také samozřejmě na nově nabytých zkušenostech. Izraelský lid dostává, v symbolické podobě, nové návody, jak zemi rozdělit, jak v ní pracovat, jak v ní udržovat řád a pořádek atd. Opět jsou zde vidět nové pokyny pro úspěšný pokrok.

Člověk se má stále také řídit Desaterem, které vyjadřuje určitý mravní standard chování. Tento je, nebo byl dán právě lidem, kteří se rozhodli vyjít z otroctví nízkých pudů a tužeb a pro svůj život udělat nějakou kvalitativní změnu, aby se vymkly starému systému a jeho principům a pokročily do systému vyššího, kde už pracují nové principy. A tyto principy vyjadřuje právě Desatero, které velmi silně poukazuje na střídmost a učí nepodléhat touhám.

Jak už bylo naznačeno, když začne člověk budovat svůj nový vnitřní chrám, což je kvalitativně vyšší morální kodex, tak začne uvnitř sebe vytvářet nové principy nebo podržovat se novým principům a zase potřebuje nějaký návod, jak se sebou dále zacházet a k sobě přistupovat. Od toho se pak odvíjí i jeho přístup k okolí a jiným lidem. Takovýto návod nebo sada návodů se vlastně nachází ve Starém zákoně v podobě různých pokynů k běžnému či náboženskému životu lidu izraelského. Tyto pokyny lze chápat v přeneseném slova smyslu jako další návody k tomu, jak zkvalitňovat svoje nitro. Principiálně jsou tyto návody vyššího řádu, než byly návody a rady určené ke zkvalitňování nejhrušších sklonů a vlastností, které duši člověka věznily symbolikou Egypta.

Podari-li se člověku postavit v nové zemi zaslíbené, ve svém zklidněném nitru, tento nový chrám – nové duševní kvality, pak jako by samovolně dochází k jisté úrovni vnitřního odpoutávání se od nižšího hmotného světa a jeho otroctví. Toto minulé otroctví si najednou člověk plně uvědomuje a přiznává si plně jeho existenci. Díky této zkušenosti začíná pomýšlet na vyšší duchovní principy, na vyšší duchovní život, který začíná poznávat. A to znamená v přeneseném slova smyslu, že už dostavuje svůj vnitřní chrám, a že v něm už vše potřebné začíná fungovat. Země zaslíbená se plně rozvíjí.

Odpoutávání od hmotného světa je proces, který je symbolicky vyjádřen tím, že mizí nepřátelé lidu izraelského. Tito nepřátelé jsou tedy našimi sklony a potřebami, závislostmi atd., které duši člověka poutají ke hmotným věcem a dějům.

Duše se dělí, dle určitých pramenů (např. K. Weinfurter), na duši zvířecí, duši smrtelnou a duši nesmrtelnou. Pokud v člověku vládne připoutanost ke hmotě a pudové chůtice, je smrtelná, střední duše plně sklopena k nižší zvířecí duši a ukájí spolu s ní své choutky, chůtice a touhy. Pokud dojde k uvolňování onoho pouta hmoty, tak se může střední smrtelná duše pozvedat a pozvednout až k duši nesmrtelné, která netáhne ke hmotě a jejím lákadlům, ale k Bohu a jeho slastem. Tím lidská, smrtelná duše zvedá symbolicky hlavu od země k nebi, k Bohu. To vše se děje pomocí vůle, která zde má nezastupitelnou úlohu. V této fázi je symbolizovaná právě úsilím izraelského lidu, aby v celé zemi vše správně fungovalo. Tím, že vše jde hladčeji a klidněji, tak se lidská, smrtelná duše pročišťuje a umožňuje nesmrtelné duši, aby mohla skrze smrtelnou duši působit svojí září na celý vnitřní chrám a jeho bezprostřední okolí a tím pomalu připravovat půdu pro další vyšší úroveň.

Samozřejmě není možné se vyvarovat stále se opakujících, nebo i nových chyb, kterých se dopouští jednotliví Izraelci či skupiny v zaslíbené zemi. To znamená, že i v člověku je třeba počítat s jeho slabostmi a nedokonalostí, která se projevuje právě mnohými chybami v jednání,

konání či spolupráci. A i přes to, když je vše zbudováno, tak vše v zemi zaslíbené kvete a roste a prospívá. Zkrátka se vše připravuje na novou úroveň.

Ještě se jinými slovy vrátíme k očišťování duše na této úrovni, kdy se v zemi zaslíbené vše daří jako by samo od sebe, což je symbol vrcholu poznání na jakékoli úrovni. Tím, že byla dříve lidská duše skloněna ke zvířecí, ke zvířecím pudům, se podobala Samařské ženě, ženě pěti mužů, o níž je psáno v podobenství v Novém zákoně, která měla pozornost roztrženu k mnoha, symbolicky pěti, zájmům, vášním, touhám, symbolicky mužům. Zvířecí pudy a vášně Samařské ženy jsou si opět obdobou. A tato Samařská žena pozná v Ježíši u studny Boha a z něj prýstící život a chce se vším starým životem skoncovat, a přijmout živou vodu k novému životu. Tak se lidská duše odpoutává od zvířecí a lne více a více láskou k duši nesmrtelné. A tím se postupně očišťuje až nakonec získává kvality nesmrtelné duše a zůstává k ní nadobro připoutána.

Když se lidská, smrtelná, duše dostatečně spojí s nesmrtelnou duší, dochází v nitru člověka k období konce pobytu v zaslíbené zemi. Zkvalitňování a prohlubování vztahu smrtelné a nesmrtelné duše lze symbolicky shlédnout ve vzniku a výstavbě nového Jeruzaléma, který je také výsledkem práce na lidském nitru v symbolickém vyjádření.

Poté je již krok k tomu, aby se čistota smrtelné duše, kterou může lidská vůle ovlivňovat, stala s pomocí milosti Boží kvalitativně obdobnou s čistotou duše nesmrtelné. To je symbolicky vyjádřeno tak, že se v lidu izraelském zrodí čistá žena, kterou si Bůh vyvolil, aby mu porodila syna. Na scéně se objevuje Panna Marie a je symbolem lidské nesmrtelné duše a její čistoty. Ale teprve nyní je celý národ izraelský – lidské vlastnosti a schopnosti, kvalitativně připraven zrodit ve svém středu čistou duši, dovolit její projev. Lidské vlastnosti jsou již schopné mezi sebou uvítat čistotu nesmrtelné duše, symbolicky Pannu Marii a nezapomínat jí zvířecí divokost, která mezi vlastnostmi panovala dříve. Proto se čistá nesmrtelná duše nemohla dříve projevit, jelikož by byla dravostí nezkracených zvířat – tužeb a vášní roztrhána. Není-li tedy již ohočenými zvířaty-vlastnosti nijak ohrožena, může zajistit podmínky vstupu na další úroveň. Je naděje na další přerod lidského vědomí.

Tak je možné uskutečnit v člověku přerod vědomí z úrovně Starého zákona skrze zemi zaslíbenou do úrovně Nového zákona tím, že se díky čisté duši, díky čistotě Panny Marie v člověku a jeho chlévě čili jeho hmotném těle, zrodí nové vědomí. Nová úroveň vědomí. Úroveň věčnosti a uvědomění o ní.

Symbolicky se v novém zákoně skrze pannu Marii a její čistotu zrodí malý Ježíš, ono nové vědomí a duše sama – Marie naznačuje, že neví, jak se to může stát, když muže nepoznává. Ale přesto s tím souhlasí. „*Hle, jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova*“ – tak odpověděla na oznámení anděla, že porodí syna, kterému dá jméno Ježíš. Toto symbolizuje, že zde v tuto chvíli končí lidská vůle, která člověka do té doby táhla a zprostředkovávala očišťování jeho nižších sklonu a pudů. Ale na tomto místě už najednou nemá lidská vůle moc. Už nemůže zajít dál. Na tomto musí práce vůle pro tentokrát skončit a Panna Marie naznačuje, že se celý proces musí Bohu odevzdat, a díky tomuto odevzdání už lidská vůle nemá svojí moc. Tato její moc by se zde stala naopak brzdou. Zde už není její pole působnosti a nastupuje víra. Víra zajistila, nebo zajišťuje, že se skrze čistou duši v člověku nebo spíše maximálně očištěnou, jak jen je to pro tuto úroveň potřeba, zrodí nové vědomí, symbolicky tedy Ježíš. S ním vchází opět nová úroveň s novými nástroji a požadavky. I sama lidská vůle bude nadále muset působit odlišně než dosud.

Jak víme, Ježíš se zrodí v chlévě, ve kterém jsou i domácí zvířata. Je u něho jeho otčím Josef a matka Panna Marie. Josef symbolizuje osvícený rozum. Svým způsobem ten rozum, který si člověk vlastně v průběhu celých předchozích let, kdy na sobě pracoval, vypěstoval, a jím nahlíží už na život a na děje, které se kolem něj odehrávají, novým způsobem. Kdežto

naopak třeba Herodes, který chce zůstat u svých starých schématů a systémů, je ten neosvícený rozum, který nechce, aby narodivši se Ježíš přežil a Heroda zbavil vlády. Herodes je příkladem, že dříve nový systém, rozum, přirozeně stárne a kostnatí a postupně se začíná také on bránit dalším novotám a změnám. Tehdy nový osvícenější rozum vyvedl Izraelce z Egypta, pak zestárnul a v podobě Heroda chce zahubit další nový systém přinášený Ježíšem a doprovázený osvícenějším rozumem Josefem. Schéma se opakuje.

Vraťme se k tomu, že ve stáji nebo ve chlévě jsou ještě i ta zvířata. To jednoduše znamená, že i když se v člověku zrodil zárodek nového vědomí, nové úrovně vědomí, symbolizované Ježíšem, tak stejně v člověku stále má své místo jeho zvířecí složka, jeho tak zvaná přirozenost těla. Ale je zde zřejmé, že už jde ne o zvířata dravá, ale o zvířata domestikovaná. Takže ony symbolizují vlastně stále naše vlastnosti a naše sklony, které už ale my máme mnohem více pod kontrolou. To znamená, že už jsme je ochočili, už nás neohrožují. Už nás nemohou uvěznit a poutat svými pudy a vášněmi minulým divokým způsobem. Ovšem stále existují a my s nimi musíme dále pracovat.

Práce s našimi vlastnostmi se ovšem, výše uvedeným přechodem do nové úrovně vědomí – zrozením Ježíše ve chlévě, mění. Starý způsob působení na vlastnosti byl plný sledování, pozornosti a aktivního přenastavování způsobů myšlení. Jednalo se tedy o plné využití vlastní vůle v introspekci.

Po celou dobu užívání tohoto schématu přestavby hrozí velké nebezpečí, že se introspekce, tedy poznávání a přeměna vlastností, stane cílem sama o sobě. To by znamenalo, že člověk ve své snaze o své zdokonalení, uváže na jednom místě bez toho, aby jeho snaha a cesta měla vyšší cíl. Chtěl by se stát čistším pro čistotu samotnou a tím by se mu nedostávala pomoc shůry, protože by nikam nahoru nemířil, a začal by se točit v kruhu svého vlastního omylu a chtění jako pes, honící svůj ocas. Byl by v tu chvíli podobný Izraelcům na cestě do zaslíbené země, kteří se začali bouřit proti vedení Hospodinem a reptali vůči svým vůdcům a začali si vymýšlet svá vlastní pravidla. Tím přestávali ztrácet vyšší, vznešenější cíl, když už byl téměř na dosah.

Další užití vůle ke zkvalitňování lidských vlastností spočívá v postupném odevzdávání vlastností pod vliv Božské jiskry v nás, pod vůlí Boží, pod vedení Ježíše Krista, principu, skrze nějž a z nějž vzešel veškerý stvořený život.

